

The AZ ÉBREDÉS
Awakening
SÖTÉT ERŐ TRILÓGIA 2

finep
selection

KELLEY ARMSTRONG

New York Times bestseller szerző

KELLEY ARMSTRONG

the AZ ÉBREDÉS
Awakening
SÖTÉT ERŐ TRILÓGIA 2

KELLEY ARMSTRONG

the AZ ÉBREDÉS
Awakening
SÖTÉT ERŐ TRILÓGIA 2

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Júliának

egy

AMIKOR A CELLÁM AJTAJA KATTANVA KINYÍLT, kábán először az jutott eszembe, hogy Liz talán meggondolta magát és visszajött. De egy szellem nem olyan nyitogatós fajta. Alkalmanként szólhat nekem, hogy kinyissam az ajtót azért, hogy felébrezzem és kivallassam az őrült tudósok által elpusztított Variánsokból kikelő zombikat, de saját magának sosem kérne ilyet.

Az ágyban felülve csipás szememet dörzsölgettem, hogy megszabaduljak az altató mindent körülengő ködétől. Az ajtó először csak résnyire nyílt ki. Kicsusszantam az ágyból, és lábujjhegyen átosontam hotelszerű szobám vastag szőnyegén. Közben azért imádkoztam, hogy a túloldalon lévő személyt hívják, s én elmenekülhessek, mielőtt ezek az emberek elkezdenek rajtam kísérletezgetni. Mi másért hoztak volna ide...?

– Szia, Chloé! – sugárzott dr. Davidoff legszebb, „kedves bácsi”-mosolya, amint az ajtót szélesre tárta. Annyira nem is volt öreg – talán ötven –, de egy filmben a csoszogó, szórakozott tudós szerepét osztanám rá. Biztos voltam benne, addig dolgozna ezen a szerepen, amíg pontosan el nem találná.

A mögötte lévő hölgy elegáns, szőke frizurát és New York kosztümöt viselt. Neki meg az osztály legundokabb lányának az anyja

szerepét adnám, ami persze csalás, hisz éppen azt alakította: Viktória – Tori – Enright anyukája, az egyetlen bennlakóé, akit kihagytunk a Lyle-házból való szökési tervünkből, amit igencsak jól tettünk, mivel ő volt az egyik oka annak, amiért menekülnöm kellett.

Tori anyja Macy's táskát cipelt, mintha csak vásárolni indult volna, mintha csak ebéd előtt beugrott volna pár szörnyűséges kísérlet végrehajtására.

– Tudom, sok kérdésed van, Chloé – mondta dr. Davidoff, míg leültem az ágy szélére. – Azért vagyunk itt, hogy válaszoljunk rájuk, de először nekünk kellene egy kis segítség.

– Hol van... – kérdezte Mrs. Enright – ...Simon és Derek?

Róla dr. Davidoffra siklott a tekintetem, aki bátorítóan mosolygott és bólogatott, mintha tényleg arra számítana, hogy feladom a barátaimat.

Soha nem voltam dühös gyerek. Soha nem menekültem el otthonról. Soha nem toporzékoltam és sikoltoztam, hogy az élet nem igazságos, és bárcsak meg se születtem volna. Ha apám bejelentette, hogy újra elköltözünk, és iskolát kell váltanom, én csak nyeltem egyet nyafogva: „De hát épp most lettek barátaim” – bólintottam megértően.

Fogadd el a helyzeted, és légy hálás a sorsnak azért, amit ad! Viselkedj nagylányként!

Visszatekintve az életemre, amiben mindig azt tettem, amit mások mondtak, rájöttem, hogy beszálltam a játékukba. Amikor a felnőttek elismerően paskolgatják a fejem, hogy milyen nagylány vagyok, igazából azt értették alatta, örülnek, hogy nem vagyok elég nagy ahhoz, hogy megkérdőjelezzem őket, és szembeszálljak velük.

Dr. Davidoffot és Mrs. Enrightot látva arra gondoltam, mit is tettek velem – hazudtak nekem, bezártak –, és én most a sarkamra

akartam állni. Sikítani szerettem volna, de ezt az elégtételt nem adtam meg nekik.

Kikerekedett szemmel álltam Mrs. Enright tekintetét. – Úgy érti, hogy még nem találták meg őket?

Szerintem képen törölt volna, ha dr. Davidoff nem emeli fel a kezét.

– Nem, Chloé, nem találtuk meg a fiúkat – közölte –, de nagyon aggódunk Simon biztonságáért.

– Talán azt hiszik, Derek bántani fogja?

– Nem szándékosan. Tudom, hogy Derek kedveli Simont.

Kedveli? Milyen furcsa szóhasználat. Derek és Simon fogadott fiúvérek voltak, szorosabb kapcsolatban az általam ismert vértestvérek-nél. Az lehet, hogy Derek vérfarkas, de épp a farkas az benne, ami *megakadályozza*, hogy valaha is sérülést okozzon Simonnak. Megvédené mindenáron, mint ahogy ezt már tapasztaltam.

Hitetlenség ülhetett ki az arcomra, mert dr. Davidoff úgy rázta meg a fejét, mintha csalódott volna bennem. – Rendben van, Chloé. Ha Simon biztonságáért nem aggódsz is, talán az egészségéért majd fogsz.

– M-mi v-van az... – dadogásom mindig felerősödött, ha izgattott voltam, de nem árulhattam el nekik, hogy érzékeny pontra tapintottak. Egy kicsit lassabban, de újrakezdttem: – Mi van az egészségével?

– Simon beteg!

Nyilván nem én voltam az egyetlen, aki túl sok filmet látott életében. Most majd elárulják, hogy a fiú valami ritka betegségben szenved, és ha tizenkét órán belül nem veszi be a gyógyszert, magától felrobban!

– Milyen beteg?

– Cukorbeteg – közölte dr. Davidoff –, a vércukorszintjét folyton ellenőrizni és szabályozni kell.

– Azzal a vértesztzel vagy mivel? – kérdeztem lassan visszaemlékezve. Simon az étkezések előtt tényleg mindig eltűnt a mosdóban. Én azt hittem, csak tisztálkodni szeret. Egyszer bele is botlottam kifelé jövet, amikor épp egy kis fekete tokot gyömöszölt a zsebébe.

– Bizony – jelentette ki dr. Davidoff –, megfelelő odafigyeléssel a cukorbetegség könnyen kezelhető. Azért nem tudtál róla, mert nem volt rá szükség. Simon ettől még teljes életet él.

– Egy dolog kivételével – tette hozzá Tori mamája.

Belenyúlt a Macy's táskába, és egy hátizsákot vett elő. Úgy nézett ki, mint Simoné, de ezt nem veszem be olyan könnyen – valószínűleg vettek egy hasonlót. Igaz, hogy Simon kapucnis pulcsiját is előhúzta, amit felismertem, de lehet, hogy a teljes ruhatárát a Lyle-házban hagyta, így nem lehetett nehéz elvenni onnan.

Ezután egy jegyzetömb és egy csomó színes ceruza következett, tolltartóval. Simon szobája tele volt képregényvázlatokkal, ezt megint elég könnyű meg...

Magasra tartva a rajztömböt Mrs. Enright átlapozta Simon megkezdett munkáit. Ettől a fiú sosem vált volna meg.

Végül egy zseblámpát tett ki az asztalra, a Lyle-ház zseblámpáját – amit szintén láttam, amikor a zsákjába tett.

– Simon elcsúszott, ahogy át akart mászni a kerítésen – ecsetelte. – A hátizsákja, amit csak az egyik vállára vetett, leesett. Az embe-reink a sarkában voltak, így ott kellett hagynia, és van benne valami, amire sokkal nagyobb szüksége van, mint ruhákra vagy a többi holmira.

Kinyitott egy sötétkék, műanyag erszényt, benne két, tollszerű ampullával, az egyikben zavaros folyadék, a másikban tiszta. –

Inzulin, amit Simon szervezete nem termel, és amivel naponta háromszor kell belőnie magát.

– És mi történik, ha nem?

Dr. Davidoff vette át a szót: – Nem akarunk megijeszteni, és azt sem mondjuk, ha Simon kihagy egy belövést, akkor meghal. A ma reggeli már kimaradt, és biztos vagyok benne, hogy kezd kicsit furcsán érezni magát. Holnapra azonban már hányni fog. Három nap múlva pedig diabéteszes kómába esik. – Kivette az erszényt Tori mamájának a kezéből, és élém helyezte. – Ezt kell eljuttatnunk Simonhoz, úgyhogy meg kell mondanod, hol találjuk.

Beleegyeztem, hogy megpróbálom.

kettő

Egy jó drámában a főhős soha nem a legrövidebb úton ér célba. Elindul, majd olyan akadályba ütközik, ami eltéríti, újabb akadály, hosszabb kitérő, még egy akadály, még egy kitérő... , csak akkor érheti el a célját, amikor a jelleme eléggé megerősödik és megérdemli.

Az én történetem már most megfelelt a szokásos filmsémának. Mármost úgy vélem, megfelelt egy filmszakos hallgatóénak. Vagy mondhatnám egy hajdani filmszakosénak. Chloé Saunders, tizenöt éves, önjelölt Steven Spielberg, akinek hollywoodi írói és rendezői álma az első menses napján megghiúsul. Ettől kezdve olyan fordulatot vesz az élete, amit valaha a filmvászonra álmodott.

Ekkor kezdtem látni a szellemeket. Miután a suliban kiborultam, fehér zubbonyos férfiak elcipeltek, és egy elmezavarral küszködő fiatalok otthonába szállítottak. A baj csak az, hogy én tényleg látom a szellemeket. Ráadásul nem én vagyok az egyetlen a Lyle-házban, aki természetfeletti hatalommal rendelkezik.

Simon varázsigéket tud, Rae a puszta ujjával bárkit megéget, Derek emberfeletti erővel és érzékekkel bír, és úgy tűnt, nemsokára farkassá változik. Tori... hát azt nem tudtam, ő mire képes – talán csak egy elfuserált kölyök, akit pusztán azért zártak a Lyle-házba, mert az anyja a vezetőség tagja.

Simon, Derek, Rae és én is egyetértettünk abban, nem lehet véletlen, hogy ugyanarra a helyre kerültünk, ezért megszőktünk. Mi Rae-vel különváltunk a fiúktól, Lauren nénikémhez menekültünk – akiben a világon a legjobban bíztam –, de aztán bekerültünk ebbe a laboratóriumba, amit a Lyle-ház tulajdonosai irányítanak.

Akik most azt várják tőlem, hogy segítsek nekik Simont és Dereket is behozni.

Mindenesetre itt volt az ideje, hogy az általam kiagyalt elterelő hadművelettel előrúkkoljak. Így szabályos történetmondás eszközeivel előadtam dr. Davidoffnak, hol találja Simont és Dereket.

Első lépés: a céloom kijelölése. – Rae-vel el kellett volna rejtőznünk, amíg a fiúk hátramaradnak, és Simon varázslataival elterelik üldözőink figyelmét – meséltem dr. Davidoffnak. – Rae előreszaladt, így nem hallhatta, amint Simon az utolsó pillanatban visszahúz, majd azt javasolta, hogy ha elveszítenénk egymást, beszéljünk meg egy találkozóhelyet.

Második lépés: a nehézségek bemutatása. – Hogy hol a találkozóhely? Hát, ez az, nem *tudom*, hol van. Arról beszéltünk, hogy majd összeülünk, de aznap kész bolondokháza volt! Épp csak elhatároztuk, hogy megszőkünk, amikor Derek kijelentette, már aznap indulnunk kell. A fiúk biztos kijelöltek egy találkozóhelyet, de nekem elfelejtettek szólni.

Harmadik lépés: az elterelő hadművelet felvázolása. – Van néhány ötletem... olyan helyek, amik szóba kerültek. Az egyik biztos bejön, segíthetnék megtalálni. Valószínűleg keresni fognak, és talán elrejtőznek, amíg rám nem bukkannak.

Ahelyett, hogy megszőknék, inkább kivitetem magam azzal, hogy használjanak fel csaléteknek. Felsorolok pár helyet, ami szóba

sem került Simon, Derek és köztem, szóval semmi esélye annak, hogy elfogják őket. Zseniális terv!

És a fogadtatás?

– Mindezt észben tartjuk majd, Chloé, de most elég lesz, ha felsorolod ezeket a helyeket. Ha már ott leszünk, megvannak a módszereink, hogy megtaláljuk a fiúkat.

Félrevezetés. A történetmesélés folyamatának elengedhetetlen eleme. Ám a való életben? Nem jó semmire!

Miután megkapták a koholt találkahelyekről szóló listámat, dr. Davidoff és Tori mamája elment, és nem kaptam semmit cserébe – sem választ, sem utalást arra, hogy miért vagyok itt, és mi fog történni velem.

Keresztbe tett lábbal ültem ágyamon a kezemben lévő nyakláncra bámulva, mintha az kristálygömb lenne, ami választ adhat a kérdéseimre. Még anya adta nekem régen, amikor „mumusokat” láttam, de ma már tudom, azok is szellemek voltak. Azt ígérte, a nyaklánc szelleműző képességgel bír, és ez így is lett. Hittem benne, apa is mondogatta persze, hogy mindez pszichés lehet. Hittem benne, ezért működött, de mostanra elbizonytalanodtam.

Tudta vajon anyám, hogy nekromanta vagyok? Bizonyára, ha az ő családjától örököltem. A nyakláncnak kellett volna megvédenie a szellemtől? Ha igen, biztos elvesztette az erejét, még a színe is elhalványult – esküdni mertem volna, hogy az élénkpiros ékkő most inkább lilásnak tűnt. Egy dolgot azért nem tudott, nem adott válaszokat a kérdéseimre, azokat nekem kellett megtalálnom.

Újra feltettem a nyakéket. Bármit is akart tőlem dr. Davidoff meg a kompániája, nem lehetett benne semmi jó. Nem zárunk be valakit, akin segíteni akarunk.

Tőlem aztán nem tudják meg, hol van Simon. Ha inzulin kell neki, azt Derek megszerzi, még akkor is, ha be kell törnie egy gyógyszertárba.

Arra kellett koncentrálnom, hogy Rae-vel kijussunk innen. Ez ugyan nem a Lyle-ház, ahol az egyetlen dolog, ami közénk és a szabadságunk közé állt, a riasztórendszer volt. Ez a szoba talán úgy néz ki, mintha egy hotelhez tartozna – dupla ágy, szőnyegpadló, karosszék, asztal és saját fürdőszoba –, de nincs ablaka, és kilincs sincs az ajtó belső oldalán.

Reméltem, hogy Liz segít majd a szökésben. Lyle-házbeli szobatársam, Liz, nem jutott ki élve, így amikor idekerültem, megidéztem a szellemét abban reménykedve, hogy segít majd megtalálni a kivezető utat. Az egyetlen baj csak az, hogy Liz nem hitte el, hogy ő már halott. Amilyen óvatosan csak tudtam, elmondtam neki a dolgot. Kiborult, hazugsággal vádolt, majd eltűnt.

Talán elég ideje volt már lenyugodni. Kétlem, de nem várhattam. Újra meg kellett idéznem.

Három

FELKÉSZÜLTEM A SZEÁNSZRA. A kellékfelhozatal annyira gyatra volt, hogy filmre soha nem venném. Sehol egy sercegő gyertya, hogy kísérteties árnyéket vessen a falra, sehol a rituális körben elhelyezett penészfoltos koponyák, sehol egy vörösborral teli kehely, amiről a néző titkon azt remélheti, igazi vér.

Vajon a tapasztalt nekromanták szoktak gyertyát, füstölőt meg ilyesmit használni? Abból a kevésből, amit eddig a természetfeletti világról megtanultam, tudtam, hogy a filmekben látottak egy része igaz. Talán réges-rég, a történelem során az emberek ismeretek nekromantákat, boszorkányokat és vérfarkasokat, így ezeknek a történeteknek, ha módjával is, volt némi igazságalapja.

Az én módszerem – ha egyáltalán hívhatom módszernek, hiszen csak kétszer alkalmaztam – kísérletezésből és Derek néhány kellenül adott javaslatából tevődött össze. Dereknek, aki tizenhat évesen főiskolai kurzusokra járt, a tények megbízható ismerete igen fontos volt. Ha nem volt biztos valamiben, inkább ki se nyitotta a száját. Erőszakoskodásom hatására elmondta, amit hallott: a nekromanták vagy közvetlenül a sírnál, vagy személyes tárgyat felhasználva idézik meg a szellemet, ezért aztán a szőnyegen törökülésben ülve szorongattam Liz kapucnis pulcsiját.

Felidéztem a lányt és elképzelttem, amint visszahúzom a pokol kapujából. Először nem próbáltam erősen. Legutóbb, amikor minden erőmmel a szellemidézésre koncentráltam, kettőt is sikerült visszarángatnom, egyenesen az eltemetett holttestükbe! Ezúttal nem volt sír a közelben, de ez még nem jelentette azt, hogy nem lehetnek körülöttem tetemek. A kifejtett erőt először visszafogtam, majd egyre jobban és jobban összpontosítva megemeltem, amíg...

– Mi a ...? Hé, te ki vagy?

Kipattant a szemem. Egy sötét hajú, korombeli fiú állt előttem, sikeres hátvéd alkattal, jóképűen és gögös arc kifejezéssel. Nem véletlen, hogy egy másik tinédzser szellemébe botlok ezen a helyen. Eszembe jutott egy név – a Lyle-ház másik lakójáé, akit elvileg az érkezésem előtt vittek elmeógyógyintézetbe, csakúgy, mint Lizt.

– Brady? – kérdeztem puhatolózva.

– Igen, de én nem ismerlek téged. És ezt a helyet sem.

Megfordult, és a szoba feltérképezése közben a tarkóját vakargatta. Megálltam, hogy megkérdezzem, jól van-e. Persze hogy nem volt jól, hisz halott. Csakúgy, mint Liz. Nyeltem egyet.

– Veled mi történt? – érdeklődtem halkán.

Felugrott, mintha a hangom ijesztette volna meg.

– Van itt más is? – kérdeztem, abban reménykedve, hogy a homályban, ahová nem láthattam, Liz jelenlétét érzékeli.

– Azt hittem, hallottam... – Rosszalló tekintettel fürkészett. – Te hoztál engem ide?

– N-nem akartam. De... ha már *itt* vagy, megmondanád...?

– Nem. Nem mondok semmit. – Kihúzta magát. – Bármiről is akarsz kérdezni, nem érdekel.

Elfordult, *eltökélve*, hogy nem mutat érdeklődést. Mikor halványulni kezdett, kész voltam elengedni. Nyugodjék békében. Aztán

Rae, Simon és Derek jutott eszembe. Ha nem talállok választ, mindannyian csatlakozhatunk Bradyhez a túlvilágon.

– Chloé vagyok – mondtam gyorsan. – Rae barátja a Lyle-házból. Én voltam vele, miután te...

Brady alakja tovább halványodott.

– Várj! – mondtam. – B-bebizonyítom. Még a Lyle-házban, amikor megpróbáltál Derekkel összeugrani, Simon arrébb lökött, anélkül, hogy hozzád ért volna! Varázslatot használt.

– Varázslatot?

– Egy olyan varázsigét, ami hátralöki az embert. Simon varázsló! A Lyle-házban minden gyerek...

– Tudtam! *Tudtam!* – káromkodott az orra alatt, ahogy újra testet öltött. – Egész idő alatt a saját diagnózisukat próbálták a torkomon lenyomni, én meg hiába mondtam nekik, hova dughatják, persze semmit nem tudtam bizonyítani.

– Ugye, a nővéreknek te mondtad el, mi történt Simonnal?

– Nővérek? – horkant fel. – Inkább felturbózott biztonsági örök! Én Davidoffal, az igazi főnökkel akartam beszélni. El is vittek hozzá a másik, raktárnak tűnő helyre.

Körülírtam neki, amit megérkezésünk óta ebből az épületből láttam.

– Igen, ez az. Bevittek és... – Arca eltorzult a gondolatra. – Bejött egy nő, hogy beszéljen velem. Egy szóke, azt mondta, orvos. Bellows? Fellows?

Lauren néni! A szívem majd szétfeszítette a mellkasomat. – Szóval ez a nő, dr. Fellows...

– Azt akarta, mondjam azt, Derek kezdte. Hogy megfenyegetett, megütött, ellökött meg minden. Fontolóra vettem. Némi bosszú mindazért a viselkedésért, amit attól az állattól el kellett tűrnöm.

Én csak hülyéskedtem vele, amikor Simon odajött és arcba vágott azzal a varázslattal.

Az általam hallott változatban Brady kezdte Dereket bosszantani. Simonnak jó oka volt közbeavatkozni – annak a srácnak, akit Derek legutóbb megütött, eltört a gerince.

– Szóval dr. Fellows utasított, hogy azt mondd, Derek kezdte a verekedést...

– De én nem akartam, mert aztán a Lyle-házba visszatérve gondom lett volna a sértődéssel, és az nem hiányzott. Davidoff ekkor jött be. Kicipelte a nőt a szobából, de még így is hallottam, ahogy a folyosón rendre utasítja. A nő azt hajtogatta, hogy Derek veszélyt jelent, és Davidoff pusztán azért ragaszkodik hozzá, mert nem képes beismerni, hogy hibázott, amikor Derek fajtáját is bevonta.

– Fajtáját mibe?

– A kísérletbe.

Hidegség áradt szét a bensőmben. – Kí-kísérlet?

Brady vállat vont. – Csak ennyit mondott. Davidoff közölte vele, hogy takarodjon. Beismerte, hogy a többiekkel tényleg hibázott, és hogy Derek más.

Többiek? A többi vérfarkasra gondol? Vagy más kísérleti alanyokra? Én is közéjük tartoznék?

– Mondtak bármi... – kezdtem.

Fejét oldalra hajtotta, mintha valamit elkapott volna a szeme sarkából.

– Mi az? – kérdeztem.

– Nem hallod?

Hallgatóztam. – Mi az?

– Suttogás.

– Lehet, hogy Liz. Ő...

Brady megmerevedett és forgatni kezdte a szemét. Aztán a feje hátracsuklott, nyakán az inak kidagadtak, csontjai megroppantak. Összerándult torokkal gurgulázott. Ösztönösen felé nyúltam, hogy segítsek. Kezem áthatolt rajta, de éreztem a testmelegét, a perzselő forróságot, amitől meglepetten hátratántorodtam.

Mire magamhoz tértem, Brady újra elcsendesedett. Állát leengedve a vállával körzött, mintha csak a merevséget akarná kilázítani, majd lenézett rám. Sötét szeme ragyogó sárgás-narancsos színűvé vált. Borzongás indult útnak a bensőmből felfelé a gerincemen.

– Félsz, kicsim? – a Brady szájából áradó magas és könnyed női hang mintha egy kislányé lenne. – Tökéletesek az ösztöneid, de tőlem nem kell félned!

– Hova lett Brady?

Lenézett a testre, amibe beleköltözött: – Tetszett neked? *Helyes* fiú, igaz? Dr. Lyle minden teremtménye olyan csinos. Robbanásra váró tökéletes kis energiagombócok, tökéletesek!

„Brady” egy szempillantás alatt előttem termett, arcát az enyém elé tolta, perzselően forró lehelete furcsán édeskés illattal terített be. Macskaszerű pupillájú, narancsszín szeme találkozott az enyémmel.

– Ez a fiú nem segíthet neked, gyermekem, de én tudnék. Neked csak azt kell...

Szeme visszafelé kezdett forogni, Brady barna szemszínéhez sötétült, majd ahogy vicsorgott, újra narancssósá vált.

– Bradyt húzzák vissza a másik oldalról! Hívj engem, gyermekem, gyorsan!

– H-hívjalak...?

– Idézz meg! Én tudnék...

Szeme egyre forgott, vicsorgása annyira embertelenné mélyült, hogy a borzongás szinte jégcsappá dermedtette a vért az ereimben. Hátralépve a falnak ütköztem.

– Idézz meg! – kérlelt, miközben durvuló hangja Bradyéhez kezdett hasonlítani. – Én válaszolok minden kérdésedre. Hívj...!

Brady alakja megremegett, aztán kihunyt, mint a tévé képernyője, amikor a kábelt kihúzzák a falból. Egy fehér fényvillanás, és nem volt többé. Úgy hiszem, kopogást hallottam az ajtón, de nem tudtam megmozdulni, egyre csak a pontot bámultam, ahol az előbb még Bradyt láttam.

Ahogy lecövekelve álltam a falnál, kinyílt az ajtó, és dr. Davidoff lépett be rajta.

– Chloé?

Karomat dörzsölgetve előrébb támolyogtam.

– Chloé?

– P-pók – mondtam az ágyra mutatva. – Befutott ez alá!

Dr. Davidoff elfojtott egy mosolyt. – Ne aggódj! Mindjárt szerzünk valakit, aki elintézi, amíg elmegyünk egyet sétálni. Itt az idő, hogy körbevezesselek, és mindenre érdelemleges magyarázatot kapj.

négy

A FOLYOSÓN DR. DAVIDOFFOT KÖVETVE megpróbáltam elfelejteni a szobámban történeteket. Nekromanta vagyok: az én kizárólagos szakterületem a szellemvilág. Így aztán szellem kellett, hogy legyen, bármennyire is tiltakozott ellene minden porcikám. Egyvalamiben biztos voltam: nem fogok azonnal a szobámba rohanni.

– Nos, Chloé... – Dr. Davidoff megtorpant, amikor észrevette, hogy az egyre libabőrösebb karomat simogatom. – Fázol? Felkapcsoltatom a fűtést a szobádban. Fontos, hogy kellemesen érezd magad nálunk.

Újra elindultunk.

– De a kényelem nemcsak fizikai, igaz? – folytatta. – Leagább olyan fontos, vagy még fontosabb a mentális komfort, a biztonságérzet. Tudom, hogy nyugtalan és zavarodott vagy, amin nem segítettünk azzal, hogy eddig megtagadtuk a választ a kérdéseidre. Égtünk a vágytól, hogy mielőbb leellenőrizzük az általad felsorolt helyszíneket.

Olyan hosszú ideig azért nem volt távol, hogy a mérföldekre lévő helyeket is megnézzem. Tudtam, mit ellenőrzött valójában: hogy vajon Rae is megerősíti-e a történetem. Hát persze hogy igen. Az igazi találkahelyről nem tudott, csak amit arról mondtam, hogy majd találkozunk valahol a fiúkkal.

Dr. Davidoff kinyitotta a folyosó végén lévő ajtót, ami valamilyen megfigyelőállomás lehetett; a falakat lapos képernyők takarták. A bent ülő fickó olyan hirtelen pördült meg a székén, mintha pornó oldalak böngészésén kapták volna.

– Igyál egy kávét, Rob! – javasolta dr. Davidoff. – Majd mi át vesszük.

Amint az őr kiment, felém fordult. – Később még többet láthatsz az épületből. Most viszont – intett a monitorok felé – vedd úgy, hogy ez a végállomás.

Azt hiszi, hülye vagyok? Tudtam, mit csinál: megmutatja, milyen jól őrzött hely ez, arra az esetre, ha további szökést terveznék. Ez arra is lehetőséget ad, hogy feltérképezsem, mivel állok szemben.

– Amint látod, a te szobádban nincs kamera – mondta –, ahogy a többi hálóban sincs. Csak a folyosón.

Két kamera a folyosó mindkét végén. Végignéztem a többi képernyőt. Némelyik váltogatta a kamerákat, és több szögből mutatta a folyosókat és bejáratokat. Kettőn laboratóriumok látszottak, üresen, gyéren megvilágítva, talán mert vasárnap volt.

Az asztalon egy régebbi típusú monitor állt, kábelek lógtak belőle minden irányba, mintha sietve tákolták volna össze. A kis fekete-fehér képernyő egy raktárhoz hasonló helyiséget mutatott, tele dobozokkal a fal mentén. A babzsák fotelben egy lány háta látszott.

Görnyedten ült, tornacipőbe bújtatott lábát egy játékkonzol mellé nyújtotta, loknis haja túlcsondult a babzsákon, sötét kezében egy joystick. Úgy festett, mint Rae. Vagy talán egy csaló, akit azért ültettek oda, hogy elhitesse velem, Rae-vel minden rendben, hisz játszik, nincs bezárva, nem kiabál...

A fotelbeli lány diétás 7UP-jáért nyúlt, amikor megláttam az arcát. Rae volt az.

– Igen, Rae szemünkre vetette, milyen rémesen elavult ez a GameCube, de amint megígértük, hogy kicseréljük a legújabb modellre, belement, hogy addig ezen játsszon.

Beszéd közben egyszer sem vette le szemét a képernyőről. Arckifejezése olyan... kedves volt. Bizarr, de épp az a szó írta le, amit korábban Derekre használt.

Mikor felém fordult, arckifejezése megváltozott, mintha azt mondaná, *eléggé kedvellek téged, Chloé, de azért te nem vagy Rachelle.* És ez... megrémített. Talán kicsit rosszul is esett. Lehet, hogy még meg akartam neki felelni?

A képernyőre mutatott: – Mint látod, nem voltunk felkészülve arra, hogy gyerekek költözzenek ide, de alkalmazkodunk. Olyan lakályos ugyan nem lesz, mint a Lyle-ház, de mind az öten kényelmesen elsztek itt, talán még jobban is, főleg ha azt a sajnálatos félreértést lerendezzük.

Öten? Ez azt jelenti, nem fogja elnémítani Dereket „mint egy veszett kutyát”, ahogy Lauren néni ígérte? Halkan, de megkönnyeb-bülten felsóhajtottam.

– Nem kérek bocsánatot, Chloé – folytatta dr. Davidoff –, pedig talán kellene, ám mi úgy gondoltuk, hogy a Lyle-ház megalapítása volt a legjobb megoldás.

Egy szék felé intett. Kettő volt benn, az egyik, amiről a biztonsági őr az imént kelt fel, és közvetlenül a fal mellett egy másik. Én az utóbbihoz léptem, amikor az kigurult az árnyékból, és épp előttem állt meg.

– Nem, ez nem szellem – közölte dr. Davidoff. – A mi világunkban ők nem tudnak tárgyakat mozgatni – hacsak éppen nem a nagyon különleges, név szerint Agito fajtából valók.

– ...Micsoda?

– Agito. Latin szó, durva fordításban azt jelenti, „mozgásba hoz”. Ahogy te is felfedezed majd, a féldémonok sok fajtája létezik. Az Agito képessége, mint ahogy a neve is sejteti, a telekinézis.

– A dolgok mozgatása az elme segítségével.

– Nagyon jó! És, aki azt a széket megmozdította, nem más, mint egy Agito, igaz, még nagyon is élő.

– Ön?

Elmosolyodott. Egy másodpercre lehullott a szenilis öreg bolond maszkja, és elkaptam az alatta rejtőző ember tekintetét. Büszkeséget és gögöt láttam, mint amikor az osztálytársad a csillagos ötösét mutogatja dicsekedve, hogy *na, ezt múlt felül!*

– Igen. Én is Variáns vagyok, mint majdnem mindenki, aki itt dolgozik. Tudom, mi járhat a fejedben... hogy olyan emberek vagyunk, akik felfedezve a számunkra felfoghatatlan képességeiteket, most meg akarjuk semmisíteni, akárcsak a képregényekben.

– Az *X-men*-ben.

Nem tudom, mi volt meghökkentőbb: az, hogy dr. Davidoff és a kollégái Variánsok, vagy pedig az a látvány, ahogy ez a meggörnyedt, esetlen ember az *X-ment* olvassa. Kisfiúként merült volna el benne, saját magát is Xavier professzor Tehetséggondozó Iskolájába képzelve?

Ez azt jelenti, hogy Lauren néni is nekromanta? Hogy ő is látja a szellemeket?

Folytatta, mielőtt bármit is kérdezhettem volna: – Az Edison Csoportot nyolcvan évvel ezelőtt Variánsok alapították. Bármennyit is fejlődött a kezdetek óta, még mindig egy Variánsok által vezetett intézmény a többi Variáns számára, célja a magunkfajta életének a jobbá tétele.

– Az Edison Csoport?

– Thomas Edisonról kapta a nevét.

– Arról a fickóról, aki a villanykörtét feltalálta?

– Legjobban arról ismert, de ő találta fel a filmvetítőt is, amiért biztosan hálás *vagy* neki. És te, Chloé, mégis olyat értél el, amiről ő csak álmódott, de soha nem sikerült véghezvinnie. – Drámai szünetet tartott: – Kapcsolatba léptél a holtakkal.

– Thomas Edison beszélni akart a holtakkal?

– Hitt a túlvilágban, de nem szeánszok és spiritualista eszközökkel akart kommunikálni, hanem tudományos módszerekkel. Azt rebesgetik, hogy amikor meghalt, épp egy ilyen szerkezeten dolgozott – egy túlvilágba vezető telefonon. Bár a terveket soha nem találták meg. – Dr. Davidoff sokatmondóan elmosolyodott. – Legalábbis hivatalosan. A nevét azért vettük fel, mert Edisonhoz hasonlóan mi is a tudományos megközelítést választjuk a paranormális jelenségek megismerésére.

Természetfeletti életek javítása a tudomány révén. Hol hallottam már hasonlót? Egy percbe se telt, hogy eszembe jusson, és azonnal kirázott a hideg.

Az a Sámuel Lyle nevű varázsló végzett kísérleteket a Lyle-ház alagsorában életre keltett szellemeken! Mint mondták, először önkéntes alanynak jelentkeztek a jobb élet reményében. Ehelyett kísérleti patkányokként végezték, akiket, ahogy az egyik szellem fogalmazott, feláldoztak egy örült tudós látomásának az oltárán. Az a Brady nevű lény a szobámban – meg azt hiszem, én is – Sámuel Lyle „teremtményei” vagyunk.

– Chloé?

– B-bocsánat. Én csak...

– El tudom képzelni, mennyire fáradt vagy azok után, hogy egész éjjel fenn voltál. Szeretnél lepihenni?

– Nem, j-jól vagyok. Csak... akkor hogy kerülünk mi a képbe? Meg a Lyle-ház? Az is a kísérlet része, nem igaz?

Kissé megemelte az állát, nem nagyon, csak annyira, hogy a fejtartása elárulja, ez váratlanul érte és csöppet sincs az ínyére. Egy kedves mosollyal írta felül ezt az arc kifejezést, amíg kényelmesen visszahelyezkedett a székébe.

– Igen, ez egy *kísérlet*, Chloé. Tudom, nem hangzik jól, de biztosíthatlak, nem agresszív beavatkozás, csak jó szándékú pszichoterápiát alkalmazunk.

Jó szándékú? Nem volt abban semmi jó szándék, ami Lizzel és Bradyvel történt.

– Oké, tehát részesei vagyunk ennek a kísérletnek... – mondtam.

– Variánsnak lenni áldás és átok. A serdülőkor számunkra a legnehezebb időszak, mert a képességeink ekkor kezdenek megmutatkozni. Az Edison Csoport egyik elmélete szerint a gyerekeinknek talán könnyebb lesz, ha nem tudják meg, mi vár rájuk a jövőben.

– Ne tudják meg, hogy Variánsok?

– Ne. Ehelyett megengedjük, hogy emberként, az emberi társadalomba beilleszkedve nőjenek fel, a bekövetkező átalakulás miatt érzett szorongástól mentesen. Te és a többiek is részei vagytok ennek a tanulmánynak. A legtöbb alalnynál működik is. Másoknál azonban, mint például nálad, a képesség túl gyorsan jelent meg. Meg kellett könnyítenünk számotokra az igazságra ébredést, és biztosítani, hogy ezalatt nem tesztek kárt sem magatokban, sem másban.

Szóval ezért zártak otthonba, ezért neveztek örültnek? Ezért gyógyszeriztek be? Ennek nincs semmi értelme. És mi a helyzet Simonnal és Derekkel, akik már tudták, mifélek? Hogy lehetnek ők ennek a kutatásnak a résztvevői? Pedig, ha Brady állításában bízhatunk, Derek egyértelműen az.

És mi van azzal a lényel, aki dr. Lyle teremtményeinek nevezett bennünket? Mi van Bradyvel és Lizzel, akiket végleg kivontak a *tanulmányból*, akiket meggyilkoltak? Az ember nem öli meg a kísérleti alanyt, ha az nem jól reagál a „jó szándékú pszichoterápiára”!

Végig hazudtak – valóban higgyem el, hogy egy csapásra beismerik? Ha igazságra szomjazom, folytatnom kell, magamnak kell megtalálnom a választ.

Így aztán hagytam, hogy dr. Davidoff tovább fecsegen nekem a kutatásukról, a többi gyerekről, és arról, hogy gyógyítanak meg, majd engednek ki innen bennünket hamarosan. Csak mosolyogtam és bólogattam, miközben már a saját tervemet szövögettem.

öt

MIKOR DR. DAVIDOFF befejezte a propagandát, elvitt, hogy meglátogassam Rae-t, aki még mindig abban az ideiglenszen kialakított játékszobában játszott a Zeldán. Kinyitotta az ajtót és betessékelt, aztán becsukva mögöttem magunkra hagyott bennünket.

– Vége a játékidőnek? – kérdezte Rae lassan megfordulva. – Csak hadd fejezzem be...

Mikor meglátott és felugrott, a joystick nagyot koppant a padlón. Megölelt, aztán hátralepett.

– A karodat – mondta –, nem nyomtam meg nagyon...?

– Dehogy, rendesen be van kötve, még össze is kellett varrni.

– Juj! – Rae alaposan szemügyre vett. – Csajszykám, neked aludnod kéne, úgy nézel ki, mint egy hulla!

– Ez csak a nekromanta gének hatása.

Felnevetett és újra megölelt, mielőtt lehuppant volna a babzsákjára. Hosszú menekülő éjszakánk ellenére Rae jól festett. Amúgy is azok közé a lányok közé tartozott, akik mindig jól néznek ki – tökéletes, hibátlan rézszínű bőr; rézszínű szem; hosszú hajfürtök, amik a megfelelő fénynél szintén rézszínűben játszottak.

– Hozz egy dobozt magadnak! Széket is adnék, de ezek a lakberendezők manapság... – Körbeforgatta a szemét. – ...olyan lassúak.

Viszont amikor a felújításnak vége, rá sem ismersz majd a helyre! Sztereoó rendszer, DVD-lejátszó, számítógép... székek. Holnap kapunk egy Wii-t is!

– Tényleg?

– Ja. Mondtam nekik: „Emberek, mivel segítek nektek ebben a tanulmányizében, szükségem van egy kis szeretetre, és ez a GameCube tutira nem lesz elég”!

– Nagyobb tévét is kértél?

– Kellott volna. A Lyle-házbeli töketlenkedés után a nyakukat törrik, hogy boldoggá tegyenek. Úgy el leszünk itt kényeztetve, persze megérdemeljük!

– Meg ám!

Vigyorgott, egész arca ragyogott közben. – Hallottad a hírt? Féldémon vagyok! Egy Kioltó – Exustio. A legkomolyabb tűzdémon, ami létezik. Frankó, nem?

Féldémonnak lenni tényleg az, de a kihalás peremén egyensúlyozó kísérleti patkány-féldémonnak? Már nem egészen. Ám bármennyire vágytam is rá, hogy felvilágosítsam, nem voltam rá képes. Még nem.

Tegnap este a Lyle-házban Rae még a saját ágyában fekvve azzal próbálkozott, hogy pusztá kézzel meggyújtson egy gyufát. Kétségbeesve bizonyítani akarta, hogy igenis rendelkezik természetfeletti képességgel. Most meg rájön, hogy egy különleges féldémon. Nem érttem, miért annyira fontos ez Rae-nek – de egyelőre bele kell törödnöm, amíg lesz elég bizonyítékom rá, hogy nem ez a legjobb dolog, ami valaha is történt vele.

– És még tudod mi van? – ujjongott. – Mutattak nekem képeket anyáról. Az *igazi* anyámról! Apámról, aki démon volt, persze egyet se. Kicsit ijesztő is, ha belegendolsz. A démonok nem túl... –

Először aggodalom homályosította el a tekintetét, de elhessegette. – Dr. D. viszont azt mondja, hogy ettől nem leszel gonosz vagy bármi. Visszatérve anyámra... Jacindának hívták, hát nem gyönyörű?

Épp kinyitottam a számat, hogy helyeseljek, de ő csak izgatottan csapongott tovább.

– Anya is itt dolgozott régen, mint Simon apja, vannak róluk képek. Bámulatosan szép volt, mint egy modell. És dr. D. szerint talán tudják, merre lehet, és megpróbálják megkeresni. Csak miattam!

– És mi lesz az örökbefogadó szüleiddel?

A tekintete megint elhomályosult, ezúttal kicsit hosszabb időre, én meg rosszul éreztem magam, hogy elrontottam a kedvét. Először felvilágosítottam Lizt arról, hogy meghalt, aztán rákényszerítettem Bradyt, hogy újra átélje az utolsó éjjelét, most meg Rae-nek juttatom eszébe a szüleit... Kegyetlenségnek tűnik, de csak választ szerettem volna kapni, hogy mindannyiunkon segíthessek.

Egy pillanattal később Rae megszólalt: – Ők nem Variánsok.

– Tessék?

– Nem azok, egyszerű emberek – hangjába rosszízű felhang vegyült. – Azt mesélték, anya elvágott minden szálát, amikor innen, a csoporttól elment. Engem valahogy örökbe adtak, dr. D. úgy véli, valószínűleg tévedésből. Jacinda szeretett engem, soha nem vált volna meg tőlem. A doktor szerint a mostohaszüleim története arról, hogy anya nem tarthatott meg engem, hazugság, és ha az Edison Csoport tudott volna az örökbefogadásról, találtak volna nekem szülőket a magunkfajtaik közül. De mire megtaláltak, már túl késő volt, így nem tehettek mást, minthogy figyelemmel kísérték az életem. Amikor megtudták, hogy gondjaim vannak, kapcsolatba léptek a fogadott szüleimmel és felajánlották, hogy költözzek a Lyle-

házba – ingyen. Fogadni mernék, hogy hetek telnek majd el, mire a családom észreveszi, hogy már nem vagyok ott, és hatalmasat sóhajtanak a megkönnyebbüléstől.

– Nem hiszem, hogy...

– Majd egy hónapig voltam a Lyle-házban. Tudod, hányszor látogattak meg a szüleim? Hányszor hívtak fel? – Feltartotta a hüvelyk- és a mutatóujját egy 0-t formázva.

– Talán nem volt szabad meglátogatniuk. Lehet, hogy hagytak üzenetet, amit sosem kaptál meg.

Fintorgott egyet: – Miért ne kaptam volna meg?

– Mert a fogadott szüleid nem Variánsok. Ha hagyják, hogy beavatkozzanak, az csak komplikálja a dolgokat.

Szeme a távolba révedt, mialatt ezt fontolgatta. Felcsillant benne egy reménysugár – talán téved, és azok a szülők, akiket ismer, mégsem hagyták cserben.

Majd határozottan megrázta a fejét. – Nem hiszem, hogy csak a baj volt velem, és anya örült, hogy megszabadul tőlem. – Szorosan megmarkolta a babzsákot, majd elengedte és kisimította a ráncokat. – Jobb ez így. *Nekem* jobb így.

Jobb, ha különleges féldémonként kezd új életet, mintha egy átlagos lány térne vissza mindennapi életébe, hétköznapi szüleikhez. Odanyúltam, és elvettem tőle a joystickot.

– Melyik szintig jutottál?

– Azt tervezed, hogy legyőzől, csajsziám?

– Ahogy mondd!

Rae-vel ebédeltem, pizza volt. A Lyle-házzal ellentétben itt úgy tűnt, jobban érdekli őket, hogy elégedettek, mint hogy egészségesek legyünk.

Talán mert nem tervezik, hogy életben tartanak bennünket?

Rae-vel beszélgetve, hallva lelkesedését, olyan távolságra kerültem fájdalomtól és csalódottságomtól, hogy szembe kellett nézek egy nagyon is valós, de rendkívül nyugtalanító lehetőséggel.

Mi van, ha az egészszel kapcsolatban én tévedek?

Bizonyítani tudom, hogy ezek az emberek valóban megölték Lizt és Bradyt. Liz „álmodta”, hogy valami kórházi szobában van, megkötözve. Amennyire én tudom, autóbalesetben is meghalhatott ide szállítás közben, vagy öngyilkosságot követett el aznap éjjel, vagy véletlenül okozták a halálát, miközben lefojták.

Liz és Brady, mindketten balesetben haltak volna meg, pont miután elhagyták a Lyle-házat?

Hát, ez elég valószínűtlen.

Rae édesanyja és Simon apja egyszerre veszett volna össze az Edison Csoporttal, majd elmenekültek és magukkal vitték kísérleti alanyul szolgáló gyerekeiket is?

Nem, itt valami nem stimmel. Válaszra volt szükségem, amit nem kaphattam meg a cellámba zárva, ráadásul cseppet sem füllött a fogam ahhoz, hogy a szobámban megint összetalálkozzam azzal a lényel.

Amint épp ezen töprengtem, dr. Davidoff megérkezett, hogy visszavigyen. Ahogy követtem a folyosón, azon törten a fejem, milyen indokot találhatnék arra, hogy kerüljünk egyet az épületben, bármerre, csakhogy fejben részletesebben megrajzolhassam a hely alaprajzát.

Azt is latolgattam, hogy megkérem, hadd beszéljek Lauren né-nivel, de előtte úgy kellett volna tennem, mintha megbocsátának, amiért egész életemben hazudott, becsapott és az Edison Csoport könyörületére bízott. Ennyire nem vagyok jó színész. Lauren néni

meg nem ennyire bolond. Megvan az oka, amiért nem is próbál meglátogatni. Vár, amíg elérkezik az idő, vár, amíg annyira szomjazom majd az ismerős arcra, hogy a bocsánatáért esedezem, de kivár addig.

Van még valaki, aki után érdeklődhetnék...

Ettől az ötlettől legalább annyira borsózott a hátam, mint Lauren néni viszontlátásának a gondolatától, de válaszra volt szükségem.

– Dr. Davidoff? – szoltam, ahogy egyre közeleedtünk az ajtó felé.

– Igen, Chloé?

– Tori is itt van?

– Igen.

– Arra gondoltam... szeretném látni, hogy megtudjam, jól van-e.

hat

DR. DAVIDOFF EZT „POMPÁS ÖTLETNEK” TARTOTTA, tehát fogalma sincs arról, hogy rájöttem, Tori figyelmeztette őket a szökésünkre. Ami a hely feltérképezését illeti – ez a terv annyira nem jött be: Tori cellája ugyanis pár ajtóra volt az enyémtől.

Az orvos betessékelt, majd ránk zárta az ajtót. Amikor a zár a helyére csusszant, hátraléptem, készen arra, hogy ha baj van, sikítsak. Legutóbbi személyes és testközelbeli találkozásunkkor Viktória Enright egy téglával ütött le, megkötözött és magamra hagyott abban a koromsötét alagsori lyukban, szóval megbocsátható, ha a bezárt ajtótól egy kicsit ideges lettem.

A szoba egyetlen fényforrása az ágy melletti óra volt. – Tori?

A matracról felemelkedett egy alak, rövid tuskés haja koronaként meredezett. – Hú! Úgy látom, ha a komoly megrovás nem működik, kínzáshoz folyamodnak. Mondd meg nekik, hogy megadom magam, csak vigyenek innen téged. Kérlek!

– Azért jöttem, hogy...

– Kárörvendezz?

Léptem egyet feléje. – Persze, azért jöttem, hogy kárörvendjek. Jól kiröhöglek, hogy cellába zártak, csakúgy, mint engem a folyosó másik végén.

– Ha azt mondd, hogy „egy cipőben járunk”, nyomban elhagyom magam!

– Hé, itt se lennénk, ha te nem árulsz el bennünket a nővéreknek! Csak arra nem számítottál, hogy téged is bezárnak! Drámában ezt nevezik iróniának.

Egy pillanatra csend lett, aztán durván felnevetett. – Te azt hiszed, én köptelek be? Ha tudtam volna, hogy szökni készülsz, inkább összepakolom a csomagodat!

– Akkor nem, ha Simonnal megyek.

Átlendítette lábát az ágyon. – Tehát féltékenységi rohamomban kitalálok és ezzel elmeorvosintézetbe juttatlak téged meg a srácot, aki visszautasított? Ez melyik filmből is van?

– Ugyanabból, amelyikben a vezérszurkoló csaj egy téglával leüti az új lányt, és ott hagyja bezárva egy sötét lyukban.

– Nem vagyok vezérszurkoló! – Olyan méreggel köpte a szavakat, mintha legalábbis lekurváztam volna. – Ki akartalak engedni vacsora után, de a te „annyira azért nem jóképű”-herceged előbb rád talált. – Kicsusszant az ágyból. – Kedveltem Simont, de egy fiú sem ér annyit, hogy megalázkodjam miatta. Kell valaki, akit vádolhatsz? Nézz a tükörbe! Te kavartad fel a dolgokat! Te és a szellemed. Miattad küldték el Litz, került bajba Derek, és miattad kerültem bajba én is.

– *Te* hoztad magadra!

– Hát persze hogy nem te!

Közelebb lépett. Bőre sárgásnak tűnt, barna szeme alatt lila karikák táncoltak. – Van egy hozzád hasonló húgom, Chloé. Na, ő vezérszurkoló, aranyos kis szőke, megrebbenti a szempilláit, és mindenki futva rohan hozzá. Éppen úgy, mint hozzád, Simon majd a

nyakát szegte, hogy segítsen rajtad. Még Derek is rohant a megmentésedre...

– Én nem...

– ...csináltál semmit. Ez a lényeg. Nem is csinálhatsz semmit. Egy ügyetlen, buta Barbie-baba vagy, csakúgy, mint a húgom. Én okosabb, erősebb és sokkal népszerűbb vagyok, de számít ez? Nem. – Egy fejjel fölém magasodva nézett rám. – Mindenkit a gyámoltalan kis szőke érdekel, de a gyámoltalanság akkor működik csak, ha ott van körülötted, aki megment!

Felemelte a kezét. Szikrák pattantak le az ujjáról. Amikor hátraestem, elvigyorodott.

– Miért nem szólsz most Dereknek, hogy segítsen, Chloé? Vagy a kis szellembarátaidnak? – Tori előrelépett, felemelt keze között a szikrák kék fényből álló gömbbé álltak össze. Hirtelen lerántotta a kezét. Lebuktam. A gömb a vállam felett szállt el, a falba ütközött, majd ott szétrobbant, arcomat szikraeső perzselte meg.

Feltápászkodva az ajtó felé hátráltam. Tori felemelte a kezét, majd lecsapta, és engem egy láthatatlan erő megint felborított. A szoba megremegett, minden bútordarab rengett, zörgött belé. Még Tori is meglepődött.

– T-te boszorkány vagy! – mondtam.

– Valóban? – Rám rontott, a szeme olyan vad volt, mint a frizurája. – Kedves, hogy valaki belátja végre. Anyám ragaszkodik hozzá, hogy ez az én agyszüleményem. Bezárattott a Lyle-házba, bipoláris-ként diagnosztizáltattott és szekérnyi gyógyszerrel tömött. Én meg benyeltem, hogy ne okozzak neki csalódást.

Lefelé csapott a kezével. Villámok cikáztak az ujjbegyéből, egyes-nesen felém tartva.

Ekkor Tori szeme szélesre tágult a meglepetéstől, ajka néma *nem!*-et formált.

Próbáltam négykézláb elmászni az útjából, de nem voltam elég gyors. Ahogy azok a sistersgő villámok felém indultak, egy alak öltött testet – egy hálóingos lány. Liz! Megtolta az éjjeliszekrényt, mire az kilőtt a fal mellől, egyenesen a villámcsapás útjába. Fafor-gács szállt mindenfelé. Összetört a tükör is, engem üvegszilánkeső borított be, ahogy behúzott nyakkal leguggoltam.

Amikor a fejem felemeltem, a szobában csend honolt, Liz eltűnt. Az éjjeliszekrény az oldalán feküdt, egyik falán füstölgő lyuk táton-gott, így csak arra tudtam gondolni: *ez lehettem volna én is.*

Tori összekuporodva, felhúzott térdel ült a padlón, arcát a te-nyerébe temetve fel-alá hintázott. – Nem akartam, nem akartam! Mindig ez történik, amikor ennyire *dühös* leszek, mindig!

Liz körül is így repkedtek a dolgok, ha mérges lett. Rae pedig egy veszekedés alkalmával megégette a mamáját. Derek pedig egy srá-cot úgy elhajított, hogy eltört a gerince. Mi történik majd, ha én is feldühödök?

Irányíthatatlan képességek. Ez nem lehet normális a Variánsok számára, nem lehet.

Lassan a lány felé léptem. – Tori, én...

Az ajtó kivágódott, és Tori mamája viharzott be rajta. Megtor-pant a rombolást látva.

– Viktória Enright! – Erre a névre egy vicsorgó vérfarkas is büsz-ke lett volna. – Mit műveltél?

– Nem ő volt – mondtam –, hanem én. Vitatkoztunk, és...

Az éjjeliszekrény oldalán ütött lyukra bámulva nem tudtam be-fejezni a mondatot.

– Pontosan tudom, ki a felelős mindezért, Miss Chloé! – förmedt rám Tori mamája. – Bár azt nem kétlem, hogy volt benne részed. Elég ügyes kis felbujtó vagy, nemde?

– Diane, elég lesz! – mordult rá dr. Davidoff az ajtóból. – Inkább segíts a lánynak eltakarítani ezt a rendetlenséget! Chloé, gyere velem!

Felbujtó? Én? Két hete nevettem volna még a gondolatra is. De most... Tori szerint minden velem kezdődött, meg a fiúkkal, akik meg akarták menteni a gyámoltalan kislányt. Gyűlöletes ötlet, mégis, van benne valami.

Derek szerette volna, ha Simon a Lyle-házból az apjuk keresésére indul, Simon nem hagyná ott Dereket, aki meg nem akart menni attól való félelmében, hogy megsebesít valakit. Mikor Derek rájött, hogy nekromanta vagyok, ez lett a fegyvere Simon ellenállásának megtörésére. Egy megmentésre váró lányka, és kész.

Én lettem a szegény lány, aki semmit nem tud arról, mivel jár a nekromantaság, aki folyton hibázik, és egyre közelebb és közelebb kerül ahhoz, hogy elmegyógyintézetbe szállítsák. *Látod őt, Simon? Veszélyben van, a segítségedre van szüksége! Vidd magaddal, találd meg apát, ő majd mindent rendbe hoz!*

Dühös voltam Derekre, kérdőre is vontam ezzel kapcsolatban, de mégsem tagadtam, hogy egyetértek a tervével. Szükségünk volt Simon apjára – mindannyiunknak. Még neki is, aki végül csak azért csatlakozott a szökésünkhöz, mert lebuktunk, és nem volt más választása.

Ha tudtam volna, mi fog történni, talán már a Lyle-házban ab-bahagyom a válaszkeresést? Elfogadom a felállított diagnózist,

beszedem a dilibogyóimat, befogom a számat, hogy egyszer majd kiengedjenek?

Nem. A kíméletlen igazság mindig jobb a kényelmes hazugságnál. Ennek így kell lennie.

Dr. Davidoff visszakísért a szobámba, én meg azt hajtogattam magamban, hogy minden rendben. Egyedül kellett lennem, hogy újra megpróbáljak Lizzel kapcsolatba lépni most, hogy tudtam, még mindig a közelemben tartózkodik.

Lassan kezdtem hozzá, fokozatosan annyi erőt adtam bele, hogy végül egy egészen lágy hangot hallottam, ami akár a szellőztető suhogása is lehetett. Körülnéztem, abban reménykedve, hogy Lizi látom majd Minnie egeres hálóingében és zsiráfos zoknijában, de nem volt ott más, csak én.

– Liz?

Egy lágy, tétova – Igen?

– Ne haragudj! – mondtam felállva. – Tudom, hogy mérges vagy rám, de nem tűnt helyesnek eltitkolni előled az igazat.

Nem felelt.

– Rá fogok jönni, hogy ki gyilkolt meg, megígérem!

A szavak olyan könnyen peregettek az ajkamról, mintha forgatókönyvet olvasnék, de legalább volt érzékem befogni a számat, mielőtt megígérem, hogy bosszút is állok a haláláért.

Ez azok közé a dolgok közé tartozott, amiknek a filmvásznon van értelme, de a való életben felveti a kérdést: *Nagyszerű... pontosan hogy is tenném meg?* Liz csendben maradt, mintha várná a folytatást.

– Nem láthatnálak?– kérdeztem. – Kérlek!

– Nem tudok... átjönni. Erősebben kell próbálnod.

Visszaültem a padlóra, kezemet a csuklyás pulcsiba temetve összpontosítottam.

– Erősebben! – suttogta.

Összeszorítottam a szemem és elképzeltem, amint Lizt áthúzom. Még egy hatalmas rántás és...

Az ismerős, csilingelő kacagás rákényszerített, hogy feltápaszkodjak. Meleg levegő simogatta be nem kötözött alkaromat.

Lerángattam a ruhám ujját. – *Te!* Nem téged hívtalak!

– Nem is kellett, gyermekem! Mikor szellemet idézel, a lelkeknek engedelmeskedniük kell neked. A barátodat hívtad, de ezernyi halotti árnyék válaszolt, akik most mind visszazállnak oszló testük burkába. – Lélegzete a fületem csiklandozta. – Azokba a testekbe, amiket egy három kilométerre lévő temetőben földeltek el, ezernyi tetem, készen arra, hogy zombivá váljon. Halottak óriási serege vár az irányításodra!

– É-én nem...

– Nem, nem te. Még nem. A képességednek még fejlődnie kell. De aztán? – Nevetése betöltötte a szobát. – A drága dr. Lyle biztos táncot jár a pokolban, és minden aggodalmát elfújja a győzelem mámorára! Drága halottunk, az alig megsiratott, totálisan megtébolyodott dr. Sámuel Lyle, a legszebb, legédesebb irtózat megteremtője, amit valaha is láttam!

– M-m-micsoda?

– Egy kicsit ebből, egy kicsit abból, egy csavarás itt, egy rántás ott, és nézd, mit kapunk!

Teljesen összeszorítottam a szemem, nehogy megkérdezzem, mit ért ezalatt. Bármilyen is ez a lény, bízni nem bízhatok benne, legalábbis nem jobban, mint ahogy dr. Davidoffban és az Edison Csoportban.

– Mit akarsz? – kérdeztem.

– Ugyanazt, amit te is! Megszabadulni erről a helyről.

Elhelyezkedtem az ágyon. Bármilyen erősen is meresztettem a szemem, semmit nem láttam belőle, csak a hangja hallatszott és melegen fuvallat érződött.

– Te is be vagy ide zárva? – kérdeztem.

– Képletesen szólva, mint egy tündér az üvegbura alá, csakhogy a tündérek az emberi képzelőerő termékei. Szárnyakkal repkedő kis emberkék? Tényleg, milyen mulatságos! Jobban illene az a hasonlat, hogy csapdába estem, mint szentjánosbogár a palackban. Varázserő szempontjából semmi sem hasonlítható egy leláncolt lelkű féldémonhoz. Kivéve, persze egy leláncolt lelkű *teljes* démon, de megidézni egyet, hogy az erejét kihasználjuk, öngyilkosság lenne. Kérdezd csak meg Sámuel Lyle-t!

– Egy démon megidézése miatt halt meg?

– Maga a megidézés általában bocsánatos bűn. A leginkább az bosszantja őket, ha megbéklyózzák a lelküket. Lyle-nak be kellett volna érnie velem, de az ember soha nem elégedett, igaz? Túl öntelt ahhoz, hogy eljåtsszon a kudarc lehetőségével, ezért elfeledkezik arról, hogy továbbadja sikerének igazi titkát: engem.

– A te varázserőd tartja fenn ezt a helyet, és ők nincsenek ennek tudatában?

– Lyle sírba és azon túlra vitte magával a titkot, bár az nem volt szándéka, hogy a túlvilágra jusson. Biztos vagyok benne, hogy szólni akart rólam... ha nem hal meg, mielőtt ezt megteheti. Még egy olyan erős képességgel rendelkező nekromanta is, mint te, csak nehézségek árán tud a pokol dimenzióiban lévő lelkekkel kapcsolatba lépni, így aztán én most itt ragadtam az itteni varázserő erősítésére. A többiek – ez az egész Edison Csoport – emiatt biztos azt

hiszik, a ház sárkányvonalak vagy valami más hasonló baromság találkozásánál épült.

– Szóval, ha megszabadítalak...

– ...az épület összeomlik, és egy kupac füstölgő kőtörmelék lesz belőle, amiből a gonosz lelkeket elnyeli a pokol, ahol démonok kínozzák őket az idők végezetéig. – Felnevetett. – Kellemes gondolat, de sajnos nem, távozásom pusztán akadályozná őket. Mondjuk, jelentősen – véget vetne nagyra törő terveiknek.

Elengedni egy démont azzal az ígérettel, hogy az ellenségeim elpusztításával majd lerója az adósságát? Hm, hol is láttam már ezt? Ó, persze! Minden valaha készített démonos horrorfilmben. És a horror rész pont a szabadítási rész után következik!

– Nem hinném – mondtam neki.

– Ó, dehogynem! Szabadíts meg, és én bosszút állok a világon! Háborúkat kezdek és éhínséget, mennykövet hajigálok, magukat a halottakat is felélesztem a sírjukban... ebben talán te is tudnál segíteni!

A hang megint közelebb kúszott a fülemhez. – Még mindig olyan dedós vagy, nem igaz? Mumusokban hiszel. A múlt század összes háborúja és vérengzése közül talán csak tizedéért felelősek a démonok; nagy érdem, mondhatom! Az emberi lényekkel ellentétben mi elég bölcssek vagyunk ahhoz, hogy tudjuk, aligha fűződik érdekünk a bennünket eltartó világ elpusztításához. Szabadíts meg, én jól kiszórakozom magam, de odakint sem leszek veszélyesebb, mint itt benn vagyok.

Mérlegeltem... és elképzelttem, amint a közönség sikoltozik. – Te hülye bolond! Ez egy *démon*!

– Nem hiszek neked.

Sóhaja meglengette a pólómat. – Nincs szomorúbb látvány egy elkeseredett féldémonnál. A magányosan eltöltött évtizedek után,

amíg a ketrecem rácsait ráztam, és süket fülekbe ordítottam, most arra kell fanyalodnom, hogy egy gyereknek könyörögjek szívessé-
gért! Tedd fel nekem a kérdéseidet, én eljátszom a tanárt, ingyen
válaszok! Tudod, egyszer voltam már tanár, egy buta boszorkány
idézett meg, és felkért, hogy szálljam meg, ami nem volt okos do-
log tőle, még akkor sem, ha egy szörnyűséges kis puritán falut pró-
bálsz elpusztítani, ami azzal vádol meg, hogy...

– Nincs kérdésem.

– Egy sem?

– Egy sem.

A hangja körülöttem kígyózott. – A boszorkányokról jut eszem-
be, elmondhatnék egy titkot arról a sötét hajúról, akit meglátogat-
tál! Az anyja – messze a legtörtetőbb közülük – hallott egy másik
boszorkányról, aki varázslónak szült gyermeket, ezért neki is ezt
kellett tennie. Az árat most fizeti meg érte. Egy keverék varázsige-
mondó mindig veszélyes.

– Tori apja varázsló? – kérdeztem akaratom ellenére.

– Az a férfi, akit apának hív? Nem. Az igazi apja? Az igen.

– Ezért van hát az... – megakadtam. – Nem, nem akarom tudni!

– Dehogynem akarod. És mi van a farkasfiúval? Hallottam,
hogy beszéltetek róla. Én emlékszem a kölykökre, tudtad, hogy itt
éltek?

– Éltek?

– Négy kölyök, olyan édesek, hogy csak na. Tökéletes kis raga-
dozók, kivillanó agyarakkal és karmokkal, még mielőtt alakot tud-
tak váltani – mind, kivéve az alomból a legnagyobb, a magányos
farkas. Az okos farkas. Amikor a falkatestvérei eggyel többször vil-
lantották ki azokat a fogakat és karmokat, mint kellett volna, a kis
állatok bevonását ellenzők nyertek.

– Mi történt?

– Mi történik azzal a kölyökkel, aki megharapja a gazdája kezét? Természetesen megölték őket! Mindet, kivéve azt az okosat, amelyik nem játszott farkasosdit. Ő megúsza, és igazi fiú lett belőle. – Hangja megint a fülemben csiklandozta. – Mit is mondhatnék még el neked...?

– Semmit! Azt akarom, hogy tűnj el!

Felnevetett. – És ezért iszod édes nektárként minden szavam?

Kíváncsiságomat legyőzve megkerestem az iPodomat, a fülemben dugtam, és felhangosítottam.

hét

A ZNAP KÉSŐ DÉLUTÁN dr. Davidoff megint bekopogott az ajtómon. Úgy látszott, itt az ideje a történelemórának. Az irodájába vezetett, és beütötte a kódot egy szobaméretű pánccélteremhez, amiben könyvespolcok sorakoztak.

– Természetesen sokkal több szakkönyvünk van ennél. A többit a könyvtárban találod, ahová nemsokára lemehetsz, de ez az – intett a szobácska felé –, amit egy közkönyvtár a különgyűjteményének nevezne, ahol a legritkább és legértékesebb kötetek kaptak helyet.

Levett a polcról egy vörös bőrkötéses könyvet, amire ezüst betűkkel *Nekromancia* volt írva.

– A nekromanta faj korai története. Tizennyolcadik századi reprodukció. Ezzel együtt összesen három fennmaradt példányról tudunk. – Olyan szertartásosan adta a kezembe, mintha koronázási ékszert nyújtana át. Nem akartam, hogy lenyűgözzön, de amikor a viseltes bőrhöz értem, és megéreztem az időök áporodott szagát, valami felindulásféle hullámmzott át rajtam. Én voltam valamenynyi, megaláztatásban nevelkedett mesehős, aki végül megkapja a

varázskönyvet és megtudja: „ez vagy valójában.” Képtelen voltam kibújni a hatása alól – a történet az agyamba vésődött.

Dr. Davidoff kinyitott egy másik ajtót. Bent egy meglepően hangulatos nappalit találtam bőrszékekkel a növények dzsungelében és egy tetőablakot.

– Ez az én titkos rejtekhelyem – mondta. – Itt olvashatod a könyved, amíg én az irodámban dolgozom.

Miután elment, megvizsgáltam a szűk tetőablakot, de még ha sikerülne is felmásznom hat méter magasra, akkor sem férnék át rajta. Így aztán, könyvvel a kezemben elhelyezkedtem a székben.

Épp csak kinyitottam, amikor dr. Davidoff visszatért.

– Chloé? Most el kell mennem, rendben?

Egyedül hagy engem az irodában? Próbáltam nem túl lelkesen bólogatni.

– Ha bármire szükséged van, csak tárcsázd a 9-est, a recepció számát – utasított. – Ezt az ajtót meg bezárom.

Hát persze...

Vártam, amíg hallottam, hogy a külső ajtó is becsukódik utána. Biztosra vettem, hogy az én ajtómat ígéretéhez híven bezárta, de meg kellett nézнем.

Rae azt mondaná rá, hogy „gazdag macáknak való zár” – olyan, ami csak azokat riasztja el, akiknek soha nem kellett megosztaniuk a fürdőt senkivel, vagy nem kellett hébe-hóba betörniük oda egy hajkeféért, amíg a nővérük épp kisajátította a zuhanyt.

A falnál lévő asztalon egy halom puha borítású könyv sorakozott. Találtam egyet, aminek elég kemény volt a borítója ehhez a munkához, aztán Rae-t utánozva, addig mozgattam az ajtónyílásban, amíg a zár fel nem kattant.

Voilà, az első betörésem! Vagyis, *kítörésem*.

Beléptem dr. Davidoff irodájába. Szükségem lett volna egy kísérletekről szóló papírokkal tömött iratszekrényre, de nem láttam mást, mint az asztali számítógépet.

De legalább Macintosh volt – azt jobban ismertem, mint a PC-t. Megütöttem az egeret, mire a számítógép feléledt alvó állapotából. A képernyőn megjelent a felhasználói bejelentkezés. Csak egy felhasználó, Davidoff, illusztrációként biliárdgolyókkal. Rákattintottam, és megkaptam a jelszót kérő ablakot. Azt figyelembe sem véve az „Elfelejtetem a jelszót” sorra léptem. Megjelent a tipp: *szokásos*. Fel-tételeztem, hogy a szokásos jelszavára gondol. Na, ez tényleg segített.

A jelszó helyére begépeltem a *Davidoffot*. Aztán a *Marcelt*.

Ó, tényleg azt gondoltad, hogy ennyire könnyű lesz?

Megpróbáltam a Lyle-ház és az Edison Csoport minden variációját, aztán az Agitót, amit zseniális ötletnek véltem, mindenféle lehetséges helyesírással. A harmadik rossz találgatás után megint előugrott a tipp: *szokásos*. Pár próbálkozás után a gép bekérte a főjelszót egy új felhasználói kód megadásához. Nagyszerű! Ha tudnám, mi a fő jelszó...

Emlékszem, olvastam valahol, hogy a legtöbben a számítógépük közelében tartják a jelszavukat. Megnéztem a billentyűzet, az egér-alátét és a monitor alatt. Amint az asztal alá kukucskáltam, egy hang azt suttogetta. – Jacinda lesz.

Olyan gyorsan ugrottam fel, hogy bevágtam a fejem.

Csilingelő kacagás. – Vigyázz, kicsim! – A féldémon volt. Már megint.

– Jacinda a jelszó? – kérdeztem, ahogy kitolattam az asztal alól. – Ez Rae mamájának a neve. Miért választaná...? – De megálljt parancsoltam.

– Hogy miféle kapcsolat van dr. Davidoff, Rae és annak édesanyja között? Egy másik édes kis titok. Itt van ez a sok büszke és kiemelkedő tudós, akik úgy tesznek, mintha felette állnának minden emberi gyarlóságnak. Botorság! Ők is áldozatul esnek mindegyiknek – kapzsiság, nagyratörés, büszkeség, vágy. A vágyat különösen kedvelem, nagyon szórakoztató.

Amíg locsogott, begépeltem a *Jacindát*. A jelszóablak eltűnt, és dr. Davidoff gépe elkezdett betöltődni.

Kinyitottam a keresőablakot, és begépeltem a nevem. Az ablak listázni kezdte a találatokat. Megpróbáltam az egyikre rákattintani a „Genezis II alanyok” mappában, de félrenéztem, és helyette egy szimplán „Genezis II”-nek elnevezett fájlt nyitottam meg az ugyanolyan nevű könyvtárban.

Az első bekezdés úgy nézett ki, mint Lauren néni orvosi szaklapjainak egyike – egy kísérlet összefoglalása.

Ezt olvastam:

A természetfeletti képesség nemcsak áldás, de legalább két komoly hátránnyal is jár: veszélyes vagy nem kívánatos mellékhatások, valamint a folytonos küzdelem az emberi társadalomba való beilleszkedésért. Ez a tanulmány kísérletet tesz e hátrányok genetikai módosítás általi mérséklésére, illetve kiküszöbölésére.

Genetikai módosítás? Felállt a hátamon a szőr.

Az öt legnagyobb faj öt-öt egyedének DNS-ét in vitro módosítottuk. Ezt a módosítást elsősorban a természetfeletti képességek kedvezőtlen mellékhatásainak csökkentésére dolgoztuk ki. Azt vártuk, hogy ezen hatások csökkentése segíti majd a beilleszkedést, és

ezt tovább teszteltük azzal, hogy felneveltünk húsz olyan gyermeket is, akik nincsenek tudatában a származásuknak. A kontrollcsoportként szolgáló fennmaradó öt gyermeket Variánsként neveltük. Kutatásunk folyamán a közbeeső években az alanyok lemorzsolódása volt tapasztalható (A függelék), de legtöbbjükkel újra fel tudtuk venni a kapcsolatot.

Lemorzsolódás? Azokra a kölykökre gondolnak, akiknek nyoma veszett – mint Rae, Simon és Derek? Ez azt jelenti, hogy vannak szabadon mások is, olyanok, mint mi, akiket még mindig nem találtak meg?

Ahogy a fennmaradó egyedek a pubertáshoz közelednek, kilenc esetben a mellékhatások drasztikus csökkenése figyelhető meg (B függelék). Mindemellett azoknál az egyedeknél, akik nem mutattak javulást, a genetikai módosítás komoly és nem várt mellékhatásokat eredményezett (C függelék).

Remegő ujjal gépeltem be a keresőbe azt, hogy „C függelék”. Legördült a dokumentum.

A kilenc sikeres egyednél jelentkező egyetlen problémát képességeik általános gyengülése jelenti, ami talán a negatív mellékhatások csökkenésének elkerülhetetlen következménye. Úgy tűnik, a sikertelen egyedeknél ennek fordítottja történik. Tulajdonságaik, és azok negatív mellékhatásai is felerősödnek, leginkább az jellemző, hogy ezen tulajdonságok hirtelen rohamok formájában jelentkeznek, de még ennél is aggasztóbb azok irányíthatatlan, nyilvánvalóan érzelmi alapú természete.

Irányíthatatlan képességek. Érzelmi alapon.

Eszembe ötlött, ahogy Tori hangosan zokog, mert nem tehet róla, de ha mérges lesz, mindenféle dolog történik vele. Mint Lizzel is. Derekkal. Rae-vel. És velem?

A következő oldalon átsiklottam. Azt részletezte, hogyan kezelték ezeket a „sikertelen” egyedeket – intézetbe zárták őket, az erejüket megpróbálták gyógyszerrel szabályozni, és meggyőzni őket arról, hogy elmebetegek. Mikor ez nem sikerült...

A Variánsok ereje a pubertáskor végéig fokozódik, ami azt jelenti, hogy ezen sikertelen egyedeknél természetfeletti képességük még tovább erősödik. Mivel e tulajdonságuk egyre erőszakosabbá és irányíthatatlanabbá válik, nagy valószínűséggel feltételezhető, hogy már veszélyezteti nemcsak az egyed életét és a körülötte lévő tudatlanokét, hanem ami ennél is fontosabb: magában rejtja a teljes természetfeletti világ leleplezésének roppant kockázatát.

Erre a kísérletre a Variánsok életének jobbítása reményében vállalkoztunk. De nem tehetjük meg, hogy tevékenységünkkel ugyanezt a világot veszélybe sodorjuk. Lelkiismeretes tudósként felelősséget kell vállalnunk kudarcainkért, és a veszteségek minimalizálása érdekében azokat határozottan kezelni kell. És bár döntésünk nem volt egyhangú, abban megegyeztünk, ha az előre meghatározott rehabilitációs folyamat kudarcba fullad, az egyedeket, a legnagyobb sajnálattal, de gyorsan és humánusan meg kell semmisítenünk.

A lap alján volt a névsor, mindegyik név mellett a jelenlegi állapot jelzésével.

Peter Ricci – rehabilitálva
Mila Andrews – rehabilitálva
Amber Long – megsemmisítve
Brady Hirsch – megsemmisítve
Elizabeth Delany – megsemmisítve
Rachelle Rogers – rehabilitálása folyamatban
Viktória Enright – rehabilitálása folyamatban

És végül, a legalján, két újabb név.

Derek Souza – ???
Chloé Saunders – ???

Nem tudom, milyen sokáig bámultam a listát – és azokat a kérdőjeleket –, amikor valami nekikoppant a fejemnek. Megfordultam, épp akkor koppant egy tűzőgép a szőnyegen.

– Mekkát – rendelkezett dr. Davidoff pont az ajtó előtt. – Koffein- és zsírmenteset.

Miközben kijelentkeztem, hol az olvasószoba, hol pedig az asztal alá tekingettem. Az utóbbi közelebb volt, de akkor csapdába kerülök. Egy hirtelen jött bátorságrohammal az ajtó felé ugrottam. Mire kinyílt a folyosó felőli ajtó, sikerült eljutnom az ajtóig, de az olvasószobába már nem. Félrehúzódva a magas könyvszekrény melletti falhoz simultam. Nem látszottam, de majdnem.

Az olvasószoba kilincse felé nyúltam, bár ha olyan szélesre nyitom, hogy átférjek rajta, biztosan észrevesz.

Menj az asztalodhoz, szorítottam. Nézd meg az e-maileket! Vagy a hangüzeneteket. Csak kérlek, kérlek, kérlek, engem ne ellenőrizz!

Egyenesen felém lépkedett. A falhoz tapadva visszatartottam a lélegzetemet. Megláttam a karját, aztán a térdét. Majd...

Megtorpant. Teste az asztal felé fordult. Lehajolt és felvette a tűzőgépet.

Ó, istenem! Tudja! Meg kell mondanom az igazat. Ki kell találnom egy történetet, és feladni magam, mielőtt rajtakap. Előreléptem. A csendet csattogás törte meg. A fogaim lennének? Nem, az asztalán lévő tolltartó rázkódott, tollak és ceruzák zörögtek benne.

Dr. Davidoff oldalra hajtott fejjel bámulta, mintha azt mondaná, *Én csinálom ezt?* Elkapta a tolltartót, ami azonnal abbahagyta a rázkódást. Ahogy a kezét visszahúzta, az egér keresztülgurult az alátéten.

– Nos? – mondta egy hang a fülem mellett. – Meddig ácsorogsz még itt?

Liz állt a vállamnál ujjával az ajtó felé bökve.

– Eredj!

Megvártam, amíg dr. Davidoff hátat fordít nekem, aztán beugrottam az ajtón.

– Zárd be! – suttogta.

Odanyúltam és becsuktam az ajtót. A tollak zörgése szerencsére elnyomta a zárnyelv kattanását.

Liz átlépett a falon, és mint egy macskát, a szék felé terelt. Még alig ültem le a könyvvvel, amikor kinyílt az ajtó.

Dr. Davidoff lassan körülnézett a szobában. Összehúzott szemöldökkel követtem a tekintetét, azon csodálkozva, vajon mit kereshet. Rákényszerítettem magam, hogy átnézzek az asztal szélére telepedett Lizen.

– Dr. Davidoff?

Nem szólt semmit, csak körülkémlelt.

– Itt felejtett valamit? – kérdeztem.

Motyogott valamit arról, hogy utána néz a vacsorának, aztán elment, de előtte megállt az ajtóban, hogy még egyszer utoljára lassan, de alaposan körbenézzen.

– Köszönöm – hálálkodtam Liznek, miután dr. Davidoff kiment.

– Tudom, mérges vagy rám, amiért azt mondtam, hogy meghaltál...

– Hisz annyira nyilvánvaló, hogy nem vagyok halott, nem? Azt mondtad, azért nem tudok hozzáérni a dolgokhoz meg mozgatni őket, mert szellem vagyok. – Térdét felhúzza és átölelve öntelten vihogott. – Úgyhogy keményen dolgoztam a tárgyak mozgatásán. Ha koncentrálok, meg tudom csinálni, vagyis sámánnak kell lennem.

Próbáltam neki korábban elmondani, hogy miért nem közöltem vele előbb szellem voltát. Elmagyaráztam, azért hittem azt, hogy talán sámán, mert Derek szerint azok tudnak asztrálprojektálni – a testük nélkül megjelenni.

– Begyógyszereztek – folytatta. – Ezért zavarodok folyton össze. Nem tudok felébredni, ezért a lelkem vándorol helyzetem.

Meglóbálta a lábát, lábfejevel nyolcasokat rajzolva nézte, ahogy zokniján táncolnak a zsiráfok. Nem hitt abban, amit mondott. Tudta, hogy meghalt, de még nem tudott szembenézni vele.

Ami pedig a tárgyak mozgatását illeti, dr. Davidoff is megmondta, melyik szellemfajta képes erre: a telekinetikus féldémon. Amikor Liz feldühödött, tárgyak támadtak mindenkire, akire éppen mérges volt. Így szellemként végre megtanulhatta, miként hasznosítsa ezt a képességét.

Életében Liz azt hitte, kopogó szelleme van. Halálában ő maga lett azzá, de még nem tudta elfogadni, én pedig nem akartam erőltetni.

nyolc

VACSORÁRA RAE KEDVENCE VOLT, spagetti húsgombóccal. Nem tudtam enni, csak a döglött kólámat kortyolgattam, de Rae nem vette észre, hogy nincs étvágyam. Akár a táborból rengeteg mesélhivalóval épp hazaérkezett gyerek, folyamatosan csacsogott.

Volt tréningen, démonológia-előadáson, és hosszan beszélgett dr. Davidoffal, aki mindent elmondott neki az édesanyjáról, és arról, hogy kapcsolatba léphetnek vele. Előadása közben én másra sem tudtam gondolni, mint arra, hogy *genetikailag módosítottak bennünket. Frankenstein szörnyszülöttei vagyunk – a bukott Frankenstein teremtményei, és gőzöm sincs, miként tálaljam ezt neked.*

– Ma láttam Bradyt – kottyantottam ki végül.

Rae abbahagyta, villája megállt a levegőben, de a rajta lévő spagettiszálak tovább himbálóztak. – Bradyt? Komolyan? Itt van?! Ó, istenem, ez annyira tuti! – Ragyogott az arca és vigyorgott. – Tudod, mi lesz az első mondata? „Ugye, megmondtam!” Folyton azt hajtogatta, hogy nincs vele semmi baj, csak valami érthetetlen dolog történik...

– Brady meghalt, Rae. A szellemével léptem kapcsolatba.

Pislantott egyet. Nagyon lassan pislogott, majd mintha minden arcizma lebénulna, kifejezéstelen, üres tekintettel mozdulatlaná dermedt.

– S-sajnálom. Nem ilyen durván akartam közölni veled...

– Mi a francért találsz ki ilyen, ilyen – úgy tűnt, alaposan meg-rágja a szavakat, mielőtt a megfelelőt keresve, kibökte: – *elvetemült* hazugságot?

– Hazugságot? Nem, én soha...

– Miért csinálod ezt, Chloé?

– Mert veszélyben vagyunk. Genetikailag módosítottak bennünket, és a kísérlet nem sikerült. Az Edison Csoport ölte meg Litz, Bradyt és...

– ...és csak idő kérdése, mikor ölnek meg mindannyiunkat! Ha-ha-ha! Te tényleg túl sok filmet nézel, nem? Azok a fiúk átmosták az agyad ezzel a hülye összeesküvés-elmélettel.

– Összeesküvés-elmélet?

– Úgy értem, minden, amit mondtak a Lyle-házzról és azokról a gonosz emberekről, akiknek Simon apja dolgozott. Azok a srácok úgy átmosták az agyad, hogy azt hiszed, az Edison Csoport tagjai a rosszak, úgyhogy te csak ne akard bemesélni nekem, hogy Liz és Brady halott!

A hangom olyan jeges lett, mint az övé. – Nem hiszel nekem? Rendben. Megidézem Litz, és kérdezhetsz tőle olyat, amire csak ő tud válaszolni.

– Ne fáradj!

Felálltam. – Nem, tényleg. Ragaszkodom hozzá, csak egy pillanat.

Amikor behunytam a szemem, hallottam, hogy a széke hátra-csusszan, és megmarkolta az alkaromat. Kinyitottam a szemem, az arcába néztem, ami alig pár centire volt az enyémtől.

– Ne játszadozz velem, Chloé! Biztosra veszem, hogy képes vagy elhíttetni, hogy Liz van itt.

Szemébe nézve láttam, ahogy megcsillan benne a félelem. Rae azért nem engedi, hogy Lizt megidézzem, mert nem akar szembenézni az igazsággal.

– Csak engedd... – kezdtem.

– Nem!

Forró, perzselő ujjai még szorosabban fonódtak a karomra. Felzsiszsentem és elrántottam a kezem. Gyorsan, meglepett tekintettel engedett el. Bocsánatkérésbe kezdett, aztán visszakozva kimasírozott a szobából, felhívta a recepciót, és szólt, hogy végeztünk a vacsorával.

Tulajdonképp örültem, hogy visszamehetek a cellámba. Ki kellett találnom, miként tudnám Rae-t meggyőzni arról, hogy újra meg kell szöknünk, és mit csinállok, ha nem sikerül.

Ki kell jutnom innen! A Derek neve mellett lévő kérdőjelek szerint még nem döntötték el, mit is kezdjenek vele, bár ezt már korábban is tudtam. Most ugyanazokat a kérdőjeleket láttam az én nevem mellett is.

Gyorsan ki kellett találnom egy szökési tervet. Amint az ágyon elnyújtózva ezen töprengtem, rájöttem: a vacsoránál ivott kólám nem egyszerűen csak döglött volt, hanem be is volt gyógyszerelve.

Álomtalan alvásba merültem, és arra ébredtem, hogy valaki megérinti a vállam. Kinyitottam a szemem, és Sue-t láttam, azt az ősz hajú nőt, aki a gyárudivaron üldözött bennünket. Fölém hajolva rám mosolyogott, mint egy kedves nővér. Felkavarodott tőle a gyomrom, és félre kellett nézmem.

– Ideje felkelned, édesem – mondta. – Dr. Davidoff hagyott ugyan tovább aludni, de ma délután végig órák lesznek, amikről biztosan nem akarsz lemaradni.

– D-délután? – ültem fel hirtelen. – Mennyi az idő?

– Majdnem fél tizenkettő. Rachelle és Viktória most végeznek a délelőtti óráikkal, ebédkor találkozhattok az étkezőben.

kilenc

A Z EBÉDET NYILVÁN TORI VÁLASZTOTTA: vega tekeracet, salátát és palackozott vizet adtak. Rae mondott egy udvarias sziát, egy szóval sem többet, de ő legalább a szemembe nézett, ami több, mint amit Toriról elmondhattam.

Épp befejeztük, amikor dr. Davidoff bejött hozzánk.

– Elnézést a zavarásért, lányok – közölte –, de beszélnem kell Chloéval.

Felkeltem. – Természetesen. Hol?

– Jó lesz itt.

Eltartott egy darabig, amíg elhelyezkedett a székekben. Izzadság csordogált a hátam közepén, mint annak a gyerekeknek, akit kiállítanak az osztály elé.

– Chloé, nagyra tartjuk a Simon megtalálásához nyújtott segítségét. Ti is tudjátok, lányok, mennyire aggódunk érte.

– Hát persze – mondta Rae. – Szüksége van a gyógyszerre. Ha halvány fogalmam lenne, hol lehet, azonnal megmondanám...

Abbahagyva rám nézett. Tori ugyanazt tette, s én végre megértettem, miért nem négy szemközt kapom ezt a fejmosást.

– Odaadtam a listát azokról a helyekről – vágtam rá gyorsan. – Ennyit tudok és kész.

– Ott nem találtuk, Chloé – jelentette ki dr. Davidoff –, így megfontoltuk az ajánlatodat. Ma délután szeretnénk téged is magunkkal vinni.

Mekkora közhelypuffogatás! Először is: ajándék lónak ne nézd a fogát. Másodszor: ha valami túl szép ahhoz, hogy igaz legyen, valószínűleg úgy is van. A legutóbbi pár napban annyit hazudtak nekem, olyan gyakran félrevezettek, hogy nemcsak megkérdőjeleztem, vajon ennek a bizonyos lónak egészségesek-e a fogai – meg is vizsgáltam, az orra hegyétől a farkáig.

– Szeretné, ha magukkal mennék?

– Igen, és szerencsés esetben a fiúk előjönnek, ha meglátnak. Csak egy baj van.

Ó, én biztos voltam benne, hogy ez a történet hemzseg a bajtól.

– Nem stimmelnek az általad megadott helyek – jelentette ki. – A fiúk okosak, az apjuk jól felkészítette őket. Vagy nagyon eldugott, vagy nagyon is nyilvános helyet választanak, és a megadottak egyik típusba sem illenek. Reméljük, van még olyan búvóhely, amit elfelejtettél megemlíteni. – Kis szünetet tartva a szemembe nézett: – Ha nincs, nem látjuk értelmét annak, hogy magunkkal vigyünk.

Naná, hogy leesett a húszfillér! Dr. Davidoff tudta, miért akarok velük menni, ezért határozta el, hogy a kezemre játszik: vajon meddig feszítem tovább a húrt?

– Gyerünk, Chloé! – suttogta Rae.

– Ne hidd, hogy megvéded őket azzal, ha titkolózol – vágta a fejemhez Tori. – Chloé, Simon beteg! Ha meghal, remélem kísértetni fog, amíg...

– Tori, elég legyen! – szólt közbe dr. Davidoff.

– T-talán... van még egy ötletem – mondtam. – Ó, istenem, de jó lenne, ha tényleg lenne egy épkézláb ötletem, ám bármennyire törtem a fejem, nem sikerült semmi használhatóval előrukkolnom. Időre lett volna szükségem, csakhogy ebből volt most a legkevezebb. Akadozva előadtam egy zavaros történetet Derekről meg rólam, amint egy gyárudvaron szaladunk át, amíg nem találunk egy jó rejtékhelyet. Talán ezt értette találkahelyen. Csak az a baj, hogy annyi épületen rohantunk át a sötétben, nem vagyok benne biztos, melyikben rejtőztünk el..., de ha meglátom, felismerem.

Dr. Davidoff elmosolyodott, én meg felkészültem arra, hogy huzugságon kap, de csak annyit mondott: – Akkor kapóra jön, hogy velünk tartasz, nem igaz?

– És én? – kérdezte Tori. – Amióta idejöttem, alig hagyhattam el a szobám, nem voltam *odakinn* azóta, hogy Chloe a Lyle-házba érkezett! Én is menni akarok!

– Ez nem egy tanulmányi kirándulás – suttogeta Rae.

– Bár értékeljük a segítséged, nem lesz szükségünk rá – zárta le a témát dr. Davidoff.

– Azt hiszi, *segíteni* akarok? Persze, keresem majd Simont, de muszáj vásárolnom.

– Vásárolni? – Dr. Davidoff értetlenül bámult rá, akárcsak mindannyian.

– Tudja, milyen régóta nem kaptam új rucit? Itt a tavasz, és csak tavalyi gönceim vannak!

– Micsoda tragédia! Valaki hívja az Amnesty Internationalt! – nézett Rae Torira. – Túl fogod élni! Biztos vagyok benne, hogy valamennyi cuccod rád megy.

– Amit a te ruhatáradról, ugyebár, nem lehet elmondani. Kérsz még egy tekercset, Rachelle? Még csak kettőt ettél.

Rae felemelte a kezét széttárt ujjait Torira irányítva. – Szeretnél harmadfokú égési sérülést, Viktória királynő? Eddig még csak első fokú volt.

– Lányok, elég legyen! Viktória...

– Rádásul amikor anya bezáratott a Lyle-házba, egy egyezséget kötöttünk: ha jobban leszek, vesz nekem egy új laptopot, a legmodernebbet, ami csak létezik.

– De miért? – kezdte Rae. – Hogy még gyorsabban üzengethes a barátaidnak?

– Nem, hanem azért, hogy kidolgozhassam a felvételi anyagomat az M.I.T. szoftver dizájn táborába.

Rae nevetett, Tori meg mereven bámulta, hisz tényleg komolyan beszélt. Tori, mint számítógépőrült? Próbáltam elképzelni, de ehhez még az én képzelőerőm sem volt elég.

A lány dr. Davidoffhoz fordult: – Nyilvánvalóan sosem leszek jobban, és ezt az anyám tökéletesen tudta, amikor megígérte, így aztán tartozik nekem a lappal.

Dr. Davidoff összeráncolta a szemöldökét, megpróbálta követni Tori gondolatmenetét, majd megrázta a fejét: – Rendben van, Viktória. Rendelünk neked...

– Tudom, mire van szükségem, és én akarom kiválasztani!

Dr. Davidoff felállt. – Ahogy kívánod. Holnap el...

– Ma. És tavaszi rucikat is akarok!

– Jól van. Megkérek valakit, hogy vigyen el téged...

– Azt gondolja, hogy rám szabadíthat valami béna középkorú banyát? Ma megyek, és a ruhaválasztásban Chloé véleményét akarom kikérni.

– Azt akarod, hogy Chloé segítsen neked a vásárlásban? – csattant fel Rae.

– Hát, az biztos, hogy nem te, ezzel a gördeszkás fazonoddal! Lehet, hogy Chloé egy lúzer, de pénzes lúzer, és valahonnan ragadt rá némi divatérzék.

– Nem, Viktória! – szólt dr. Davidoff. – Te nem jöhetsz...

Tori feléje lépett, lábujjhegyre emelkedett, majd a fülébe súgott valamit. Az orvos arcán részben döbbenet, részben teljes rettegés tükröződött.

– Értem – mondta. – Valóban, ha jobban belegondolok, mégiscsak segíthetnél a fiúk keresésében.

– Én is így gondoltam.

Visszasétált a székéhez. Zsarolás? Két héttel ezelőtt még elborzadtam volna, ma viszont le voltam nyűgözve.

Egy klasszikus filmes pillanat: hősünket a dzsungel mélyén egy börtönben tartják fogva, ahol addig agyal és mesterkedik, míg végül kiszabadul... ám, a civilizációtól kilométerekre fogalma sincs, miként jusson haza. Az én időhúzásom is hasonló volt: ugyan bevált, hogy „segíték” Simont és Dereket megtalálni, de halvány dunsztom sem volt, miként éljek a lehetőséggel.

Ráadásul dr. Davidoff nem adott időt arra, hogy a következő lépést megtervezzem. Felhívta Sue-t és szólt a többieknek, hogy találkozzunk a bejáratnál. Megkértem, hadd ugorjam be a szobámba, hogy felkapjak magamra valami meleg holmit, de megnyugtatót, hogy ők ezt elintézik helyettem. Előrelátóan meghagytam, melyik pulóvert akarom – Liz zöld kapucnis Gap pulcsiját.

Miközben Torival elől Sue-ra vártunk, a már ismerős meleg fuvalat csiklandozását éreztem a tarkómon.

– Elmégy anélkül, hogy elköszönnél? – suttogetta fülemben a féldémon. – És itt hagysz engem bezárva, azok után, amit érted tettem?

Nem volt a hangjában fenyegetés, csak derűs kötekedés.

– Sajnálom – mondtam automatikusan.

– Bocsánatkérés? Ó, ó, micsoda udvarias gyermek! Nem kell bocsánatot kérned! Nem várom el, hogy most szabadíts ki. Majd ha készen állsz, visszatérsz, és én itt foglak várni.

– Lányok? – szólt dr. Davidoff felénk lépdelve. – Itt a kocsi.

Miközben követtük őt kifelé, a meleg fuvallat összekócolta a hajam. – Viszlát, kicsim! Vigyázz magadra, meg a kis varázsló- és szörnycsapatodra! Tartsd kordában azt a remek képességed! Utál-nám, ha a világvége nélkülem kezdődne el!